

Arrest

nr. 170 467 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: E(...)

voornaam: J(...) U(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: -

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS: N(...).

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor prostitutie,

PV nr GE(...)/2016 van de Federale Gerechtelijke Politie Gent.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort en zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor prostitutie.

PV nr GE(...)/2016 van de Federale Gerechtelijke Politie Gent.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

Vasthouding (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 15 van de Grondwet in samenhang met "artikel 5F" van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.3.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 15 van de Grondwet en artikel 5 van het EVRM voert de verzoekende partij aan dat haar arrestatie of detentie op een onrechtmatige wijze tot stand is gekomen, dat de politie de onschendbare woning op een onrechtmatige en "onwettelijke" wijze (met name zonder bevel of toestemming) is binnengekomen. De verzoekende partij benadrukt dat zij niet de schorsing van de vasthouding vraagt, maar wel van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij besluit dat de schending van een mensenrecht (met name "artikel 5 F" van het EVRM) en van de Grondwet (met name artikel 15 ervan) geen wettelijke gevolgen kunnen hebben, zoals het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de vasthouding en over een eventuele schending van artikel 5, eerste lid, f) van het EVRM. Vervolgens dient erop gewezen te worden dat het betoog van de verzoekende partij op zich niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing en het handelen van de gemachtigde, maar (naast tegen de detentie) tegen het handelen van de politiediensten in de uitvoering van hun wethandavingsbevoegdheden. De verzoekende partij zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op grond waarvan hij bevoegd zou zijn zich hierover te kunnen uitspreken. Voor zover als nodig wijst de Raad in dit verband op artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "*De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*". Over de al dan niet grondwettigheid van de huiszoeking kan de Raad zich dan ook niet uitspreken. Daarnaast dient te worden vastgesteld, nog los van de vaststelling dat niet blijkt dat het illegaal karakter van de huiszoeking werd vastgesteld door de hiertoe bevoegde rechter, dat de verzoekende partij op generlei wijze aangeeft waarop zij zich steunt om te stellen dat een dergelijke vaststelling tevens de on(grond)wettigheid van een daaropvolgende beslissing genomen in het kader van de vreemdelingenwet tot gevolg zou hebben. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat dit daadwerkelijk het geval zou zijn.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij met haar betoog de schending van artikel 15 van de Grondwet en van artikel 5 van het EVRM *prima facie* dan ook niet aannemelijk maken.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aangeeft dat “(d)e *motivering*” stelt dat zij een misdrijf zou hebben gepleegd. Volgens de verzoekende partij “staat (er) in de beslissing letterlijk: *Op heterdaad betrappt voor prostitutie ... er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde*”.

De Raad stelt vast dat de verwijzing naar het betrappt zijn op prostitutie zowel in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten voorkomt als in de motivering van de terugleiding naar de grens, terwijl de verwijzing naar een risico tot nieuwe schending van de openbare orde slechts voorkomt met betrekking tot de terugleiding naar de grens.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich richt tegen een overtollig motief. Het bestreden bevel is immers tevens gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de verzoekende partij gaat op dit motief in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Gezien artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet dat het in 1° omschreven geval is waarin (in principe) een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, kan *in casu* worden aangenomen dat deze vaststelling reeds volstaat om het bevel om het grondgebied te schragen, zodat het motief met betrekking tot de openbare orde (gesteund op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet) overtollig is geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de *prima facie* wettigheid van het bestreden bevel dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder dient te worden ingegaan.

Wat de terugleiding naar de grens betreft, wijst de Raad erop dat deze steunt op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

In casu dient te worden vastgesteld dat in de bestreden bijlage 13septies verwezen wordt naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (bepaling waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert), waarbij 1° betrekking heeft op het risico op onderduiken en 3° op de openbare orde. De verzoekende partij zet geenszins uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat de verwijzing naar voormeld artikel 74/14, § 3, 1° – de Raad benadrukt dat de verzoekende partij de vaststellingen aangaande het risico op onderduiken in het geheel niet betwist – en de andere evenzeer niet betwiste motieven die geen betrekking hebben op de openbare orde niet reeds zouden volstaan om de terugleiding naar de grens te schragen en dat de terugleiding naar de grens niet ook zonder de door de verzoekende partij aangehaalde motivering overeind zou blijven.

Ten slotte kan erop gewezen worden dat, zelfs als niet zou kunnen aangenomen worden dat het om een overtollig motief gaat, de verzoekende partij op generlei wijze uiteenzet op grond waarvan zij aanneemt dat slechts misdrijven tot een schending van de openbare orde zouden kunnen leiden en de gemachtigde de betrokken onderdelen van de bestreden bijlage 13septies niet in deze zin had mogen motiveren.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dan ook *prima facie* niet aannemelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE